

Petra Neomilnerová

DOUŠEK VĚČNOSTI

Druhá kniha série
o Tině Salo

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Copyright © 2008 by Petra Neomilnerová
Cover © 2011 by Koutmedia & Karel Kadlec
For 2nd Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha: 978-80-7456-053-8

ISBN PDF: 978-80-7456-059-0

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7456-060-6

ISBN ePub: 978-80-7456-061-3

ISBN Mobi: 978-80-7456-062-0

Petra Neomillnerová

DOUŠEK VĚČNOSTI

Tina Salo, kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Petra Neomilnerová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

Sladká jak krev
Doušek věčnosti
*Past na medvěda **
Smrt u archanděla
Vlci Sudet
*Tanec s carevnou **

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve

Samostatný román

Dítě Skály

** připravujeme*

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

I.

Do nosu mi vstoupí pach, který nepatří k rozlitému oleji a ohřátému kovu. Olíznu si rty.

„Jak to jde, Martine?“ zeptám se, aniž bych se otočila, a vlkodlak mi způsobně odpoví.

Martin Vajt, hubený prošedivělý muž, už léta žije s Gasparem a Gutou. Na upíry je zvyklý, a tak ho ani já nemůžu uvést do rozpaků. Postrčí před sebe dlouhána, který vypadá tak, jak barvy obvykle vypadají. Kožené hadry, triko s nápisem, na hlavě šátek. Usměju se na něj a napráhnu k němu ruku. Poznám vlkodlaka, když ho vidím.

Stiskne mi ruku a líbne mě. Potřesu hlavou. Nemám ráda, když se cizí krk bez varování objeví příliš blízko u mých zubů.

„Pete,“ představí se. Obrátím oči v sloup. Dáreček.

„Tina. Copak by vlček rád?“ zabodnu pohled do Martina, který rozpačitě pokašlává za zády svého chráněnce.

„Nemůžeme to probrat někde jinde než v autoservisu?“ nadhodí.

„Můžeme,“ přisvědčím a houknu na drobného mechanika, který vězí v motoru emka.

„Začalo se to nějak sypat, zatracená kraksna,“ postěžuju si, když vycházíme ze servisu.

„Jezdíš ostře.“ Martin mě zná už léta a nedělá si iluze.

„Jak se má Guta s Gasparem?“ změním téma. Tenhle upírský párek mám opravdu ráda. Je na ně spoleh.

„Koupili dvě nové klisny a představ si, že Guta začala dělat drezúru znova na dámském sedle, a ta kobykla, co ji chtěli na dostihy, tak ta odešla s nervama, takže ji nechali připustit, a...“ Martin miluje koně a koně milují jeho. Je to trochu kuriózní, ale dlaci zřejmě mají

pro zvířata víc pochopení. Pete, co bude asi obyčejný Petr, se neklidně ošije.

„Půjdem si někam sednout?“

„Jo, někam blízko. Musím zpátky pro káru. Kde máš koně?“

Pochopí a ukáže bradou na harleye. Věnuju Martinovi vyčítavý pohled. Co mi to chce pověsit na krk?

„Bezva,“ řeknu, jen abych něco řekla. „Tak ho zaparkuj támhle před tou zahrádkou. Dál s váma, na mou duši, nejdu.“

Dietní kola je teplá, ale ne tak teplá jako krev. Polknu. Zase mám žízeň, od chvíle, kdy jsem se začala krmit z našinců, mám žízeň pořád. Ještě že tu Kay zůstal. Kay, který mlčí, když z něj piju, který mlčí, když to s ním dělám, a mlčí, dokonce i když zatlouká kolíky do hrudí upířích embryí, která spolu ulovíme. Co víc může ženská jako já od chlapa chtít?

„Kristo, Pete má problém.“ Martin mi, bůhvíproč, vždycky říkal Kristo, a já ho už přestala opravovat.

„Život je plnej problémů,“ podotknu neutrálně. „Máš problém s vejfukem?“ obrátím se k druhému vlkodlakovi. Vytřeští na mě oči a mně dojde, že to nebyla zrovna nejšťastnější poznámka.

„Promiň. Zkrátka, vyklop, co tě trápí, musím zpátky do servisu.“

Muž si odkašle. Zřejmě mnou není úplně nadšený, ale Martin se tváří přísně a motorkář rezignuje.

„Máme v klubu poslední dobou moc smrt'áků,“ obrátí do sebe kafe, jako by čekal, že v jeho sedlině najde odpověď.

„Není to tím, že jezdíte jako prasata?“ zeptám se a Pete vstane od stolu.

„Nebudu tě zdržovat, nemá to smysl.“

„Jestli po mně něco chceš, sedni si na zadek,“ řeknu tiše. „Sedni si a přestaň se ošklíbat. Je mi skoro čtyři sta let, zlato. Skoro čtyři sta.“

Pete váhá s helmou v ruce a Martin zachraňuje situaci.

„Můžeme přijít jindy, jestli se ti to teď nehodí.“

Mávnu rukou. „Ale hodí, jenom mám žízeň a jsem z toho nervózní. Co kdybychom zajeli ke mně?“ Martin pohybem přivolá číšníka a já vyrazím k servisu.

„Počkejte tu na mě,“ hodím přes rameno a jsem pryč.

Což o to, počkali a popojíždění v zácpě nás všechny uondalo tak, že emoce pohasly. Pocucávám krev z pytlíku, co tu zbyl po Kayovi, a poslouchám. Pete rozkládá rukama a z jeho slov roste historka, která není tak úplně nezajímavá. Opřu se do křesla. Strašidelné příběhy, to je moje.

Na začátku byla obyčejná bouračka, jaké se stávají každý víkend. Jednomu z Petových kamarádů to v zatáčce ustřelilo a naneštěstí v protisměru potkal dodávku. Vymalováno. Bratři motorkáři zanařkali, popili, rozptýlili popel a vyjeli na ride. Za týden se to stalo zase, pak znova, zase znova... Pete si odkašle.

„Před tím, než se zabil Kulda, jsem měl divnej pocit. Teda, divnej pocit máme všichni už dost dlouho, smrťák ob čtrnáct dní nikomu nepřidá, ale tohle bylo jiný. Bylo sucho, jeli jsme opatrně a nebyla tam žádná zatáčka, Kulda mě předjel, nebylo to ani moc rychle, a pak... Věděl jsem, že se to stane, ale v krku knedlík a... Zaplavalo mu přední kolo, položil to a rozmáznul se o strom. Umřel za deset minut.“

„Mohl tam být písek, nebo...“

„Ty jezdíš?“ zeptá se mě vlkodlak nedůtklivě.

„Jo. Mám skútra, gileru.“

„Padesátku?“ zkříví rty.

„Pětikilo.“

Martin si poposedne a Pete potřese hlavou.

„No tak aspoň víš, o čem mluvím. Nebyl tam písek, Kristo, ani olej, ani nic podobnýho.“

„Ani v jednom případě?“ Celé se mi to nezdá. Duchařská historka jako vystřižená z kalendáře.

„V jednom jo. Písek. Jenže to přece neznamená, že musí být na místě mrtvej, ne?“

„To neznamená.“ Co jiného mu mám na to říct?

Napije se vody.

„Ale nejdivnější bylo to, co se stalo mně,“ pokračuje a já zvednu obočí.

„Šels taky?“

„Jo, šel. Jel jsem sám, protože na rajdy teď pochopitelně nejezdíme, k večeru, kus za Prahou. Všechno bylo normální, ale pak... Měl jsem pocit, jako by tu motorku někdo na chvíli podržel a pak ji fláknul zpátky na silnici. Nešlo s tím nic dělat, jenom ji zahodit a snažit se dostat pryč.“

„A jak jsi dopad?“

„Tak jako všichni, namáčknete j na strom, jenže já jsem vlkodlak a moje kosti...“

„Jo, já vím.“ Ve skutečnosti moc nechci slyšet o tom, co dělají jeho kosti. Párkrát jsem viděla metamorfovat Konráda a stačilo mi to. Ten praskot a nářek si pamatuju doteď.

„Takže jsi to rozchodil?“

„Jo, ale ležel jsem tam dvě hodiny a čekal, jestli to ta páteř dá, nebo ne.“

„A chceš zjistit, co se děje?“

„A chci zjistit, co se děje.“

„Tak jo,“ zvednu se a jdu si pro nořas. „Napišu si to.“

Když končíme, je skoro půlnoc. Celé to smrdí, ale na druhou stranu, docela mě to zajímá. Obskurní záležitost.

„Takže ještě jednou. Říkáte si Werewolfs a je tam pár dlaků. Vědí o vás ostatní, že jste dlaci?“

Pete zavrtí hlavou. „Ne. Kromě mě jsou tam ještě dva, já je přivedl. Ostatní jsou normální.“

„Lidi.“

„Jo, lidi. Taky jako lidi umřeli.“

„Budu potřebovat vědět víc hlavně o tom prvním.“

„O Mejlovi? Proč ne, ale já o něm vlastně taky zase tak moc nevím.“

„Znals ho dlouho, ne?“

„To jo. Myslel jsem to tak, že vím, co pil, jaký se mu líbily holky, jaká muzika, jakou měl mašinu. Ale nevím nic o jeho rodině a tak.“

„Znáš aspoň jeho příjmení?“

Zamne si nos.

„Tak ho zjisti, zbytek seženu sama.“

„Bereš to?“ Pete je nejistý.

„Jo. Prozatím.“

Vlkodlak vyhledá očima Martina a ten se dotkne mého předloktí.

„Kristo.“ Má hluboký příjemný hlas, co vím, kluci na něj letí.
„Kristo, mysleli jsme, že by bylo nejlepší, abys tam byla inkognito.
Pete si myslí, že tam ti jeho kamarádi nebudou chtít detektiva.“

„Hm.“

„Chtějí zjistit sami, co se děje, ale to je nejspíš blbost,“ ozve se Pete.

„Jo, je to blbost. Mimochodem, moc si neslibuj ani ode mě. Já nejsem žádná vědma, jsem upírka a tohle zavání. Takže, jak byste si to představovali?“

„No,“ Pete si přitáhne vestu s rozšklebenou vlčí mordou na zádech, „myslel jsem, že bys mohla... prostě... mohli bychom říct, že jsi moje, ehm, přítelkyně. Občas se tam holky vyskytnou.“

„Tak přítelkyně. No dobře, proč ne. A,“ napadne mě řešení, které má jistý půvab, „řekni svejm kamarádům, že taky jezdím.“

Pete se usměje. „To klidně řeknu, ale na skútru, i když pětistovce, asi na vejlet na dálnici nepojedeš.“

„Na gileře ne. Mám triumphu, thruxtna.“

„Opravdu?“ podiví se Martin. „Tak to máš stejnou motorku jako Timotej.“

„Jo, mám úplně stejnou motorku,“ zasměju se. Koneckonců, Timotej je v Berlíně.

„Doprovodím vás,“ nabídnu zvedajícím se vlkodlakům. „A ty mi dej svý číslo.“

Zatímco Pete diktuje, brouzdá mi Martin po bytě.

„Kay už tu nebydlí?“ Martin je díky těsným vztahům s Gasparovci detailně obeznámen se všemi upířími drby.

„Ne. Bydlí teď v Nikolasově vile. Šlo mi na nervy mít pořád zatemněno.“

„O tom mi povídej,“ pochopí hned. Koneckonců, žije s upíry už pěkně dlouho.

Pete tlačí harleye ven z garáže.

„Ani na tom není vidět, že to padlo,“ chci ho potěšit. Sama gileru tlačit nemusím, ta při nastartování garáž nezbourá.

„Tohle je jinej,“ zklame mě. „Tamten je na mraky. Kam jedeš?“

„Do Troje,“ zašklebím se na něj. „Kay je jako kocour, línej zvednout se z polštáře.“

II.

Ráda jezdím v noci. Praha je prázdná, tichá a prostorná, takže se neomezují a cestovní rychlost posunu slabě nad sto, což znamená, že jsem v Troji skoro hned. Kay mi přijde otevřít v županu s vyšitými draky, a když si všimne mé pokleslé čelisti, okamžitě se brání.

„To je po Nikolasovi, můj není vyžehlenej.“

Jdu za ním do rozlehlého obýváku a přemýšlím, jestli Kayova žehlící mánie má něco společného s tím, že je Němec.

„Dáš si trochu krve?“ nabídne mi srdečně igelitový sáček.

„Jo, ale tý tvý,“ otřesu se při pohledu na umělou hmotu. Tohle nesnáším.

Uvelebená v křesle čekám, až Kay dovečeří, a přitom si ho prohlížím. Nezměnil se příliš od doby, kdy sem přijel, aby mi, podle oficiální verze, pomohl zvládnout problémy, způsobené vzpourou části našinců. No, problémy jsem zvládla, včetně toho s Kayem, a on nakonec zůstal. Odhaduju, že nespěchá zpátky do Gotheliny mateřské náruče, a tak pilně dočišťuje prostor. Pár novorozených upírů tu po Božidaře a Roze ještě zůstalo a Kay je metodicky loví. Je v tom dobrý. Zabíjení mu obecně dost jde.

Nezměnil se, jen si nechal narůst vlasy a odpovídá teď klasické představě upíra ještě víc než dřív. Zvykla jsem si na něj, ale na zatmění ne, a tak se stěhoval.

„Co barák?“ zeptám se konverzačně.

„Je tu bez tebe prázdko. Proč tu nechceš bydlet?“

Nechci, nechci bydlet v zatměném domě, nechci bydlet v cizím domě a možná ani nechci bydlet s chlapem.

„Je tu furt tma, však víš,“ zvolím nejméně konfliktní odpověď. Stačilo mi dohadování s vlkodlakem.

„Nojo.“

„Mám novej kšeft,“ pochlubím se.

„Něco i pro mě?“ Kay není nijak zvlášť pracovitý, stejně jako většina ostatních upírů, ale pokud jde o to někoho odkrouhnout, je vždy připraven.

„Spíš ne. Je to taková strašidelná historka o umírajících motorkářích.“

„Lidi?“ zeptá se překvapeně.

„Taky. Ale ten, kdo mi to nabídl, je vlkodlak.“

„Ty máš zábavy.“

„Co naděláš?“ nakrčím nos. Něco dělat musím. Denní světlo mi nevadí, a tak musím ubít mnohem víc času než ostatní. Vlastně mám svou práci docela ráda. Čmuhání, to je moje.

„Půjdeme do postele?“ Kay už vyprázdnil sáček s krví a teď se hodlá věnovat další činnosti, ve které je dobrý. V posteli funguje jako sbíječka. Nevyčítám mu to. Sex s upírem je pro mne pohodlnější v tom, že se nemusím hlídat, abych mu neublížila. A od té doby, co se Kay uvolil dávat mi pít, je tou nejpohodlnější cestou k ukojení.

„Jasně,“ odpovím.

„Do který?“

Nikolas byl za svého neživota děvkař a v jeho domě jsou postele pro všechny příležitosti. Pokrčím rameny.

„To je mi fuk.“

Kay mě zvedne do náručí. Zvedl by i piáno, auto, možná i menší chatu.

„Tak pojd' nahoru. Našel jsem úchylný saténový povlečení.“

V duchu si povzdychnu. Příšerný Nikolasův vkus v kombinaci s Kayovými domácími sklony vede k bizarním výsledkům.

„Bavila ses?“ Kay má rozšířené zorničky a na saténu povlečení lpí krev.

„Jo. Hlavně jsem se hrozně moc napila,“ oddychuju. Skoro se mi podařilo zbavit pocitu viny, že piju z našinců, ale ostatním to na nos nevěším.

„Ty ses bavil?“ zeptám se podezřívavě. Krve jsem mu vypila opravdu dost.

„Bavil. Vždycky se s tebou bavím. V posteli jsi pořád dítě.“

Nekomentuju to. Konečně, pro našince je štěstí, když je ho někdo schopen vnímat jako mladého, a pro ženu v mém věku dvojnásob.

„Půjdeme lovit?“

Ještě jsem nezjistila, jakou souvislost má pro Kaye lov a sex, ale nějakou určitě.

„Ne. V Praze už není ani zub a ty to víš. Můžeme se jít projít, ale lovit... Je vyloveno.“

„Všude ne,“ vrtí hlavou. „Ve středu jsem dostal jednu holku v Náchodě.“

Snažím si vybavit, kdo z našinců v Náchodě žije. Nikdo.

„Kdes tam spal?“

Pokrčí rameny. „Sklepy jsou všude.“

Zamnu si nos. „Je to riziko.“

Neodpoví.

„Hele, Kayi, ty nechceš zpátky do Berlína, co?“

Mlčí dál, ale tentokrát ho nenechám na pokoji.

„Co Gothel?“

„Zatím pro mě nemá jinou práci,“ zahučí.

„Až ji bude mít, budeš muset odjet?“ Nedá mi, abych ho nepopíchlá.

„Jistě. Kdo jiný by to za mě udělal?“ Zní to spíš překvapeně. Pořád ve čtrnáctém století, napadne mě.

„Vadí ti to?“ Kay zvedne hlavu a upřeně se na mě podívá. Oči má bez barvy.

Nadechnu se, abych odpověděla, a pak slova spolknou. Vlastně sama nevím, co mám říct. Jistě, vadí mi to. Vadí mi to, protože pustit ho je prohra s Gothel a proto, že je snadné a pohodlné z něj pít. Taky jsem si zvykla. Je to komplic. Usměju se.

„Jo. Dělat s kolegou je přece jenom něco jinýho.“

Zamračí se.

„Nejsem tady, protože jsi má kolegyně,“ oznámí mi. „Jsem s tebou kvůli posteli a taky...“

Dívám se na něj s předtuchou, že řekne něco příšerného.

„Taky, že je to správné, víš, Tino. Jsi z rodiny, kterou je i Gothel ochotná přijmout. Prostě, je to, jako bys byla moje žena.“

Vstanu. Vstanu, protože tohle musím rozdýchat někde jinde.

„Kayi,“ zaúpím, „tohle už není čtrnáctý století.“

„Ne?“ usměje se a s obnaženými špičáky vypadá směšně. „Ale to přece nehraje roli.“

Gothel a Kay. Narazím si na hlavu helmu a nastartuju. Gothel a Kay a jejich předpotopní představy o moci, morálce, vztazích a světě. Gothel a její mocenské ambice. Zítřka jí zavolám, umíním si a gilera vystřelí z vrat víc než sportovně. Zítřka jí zavolám a to, co jí řeknu, si za rámeček nedá.

~ ~ ~

Neřekla jsem jí nic, popravdě, vůbec jsem jí nevolala. Nestojím o to slyšet její pornoněmčinu, jak se o jejím jazykovém projevu vyjádřil Timotej. Nestojím o to povídat si o tom, co by měl a neměl dělat její syn, případně jak se stát hlavou a pilířem komunity.

To vlastně byla věc, kterou Gothel plánovala a myslím, že pořád plánuje. Vyšoupnout Tima, zařídit inauguraci a pak vložit ruku svého syna do mé. Tak to má být. Koneckonců, sehnala mu už tři nevěsty. No, s tou čtvrtou bude trochu problém.

Upřímně, nijak netoužím po tom stát se hlavou české upírské sebranky, a tak jsme, po vzájemné dohodě s Timotejem, tuto funkci svěřili Gasparovi. Má na to věk i schopnosti, jen ochota trochu chybí. Nadával jako špaček. Sprostě a dlouho, tak dlouho, dokud nepřišla Guta a nevrátila mu nos do misky plné krve. Pak už měl plnou pusou, protestovat nemohl a všechno se hladce dohodlo. Tak už to chodí.

Večer, zrovna když chci vypadnout do Bonzo baru, se ozve Pete.

„Kristo, jsi to ty?“

„Kdo jinej?“ zavrčím. Tenhle klient mi ještě dá zabrat.

„Mám jméno toho kluka.“

„Aspoň to. Tak diktuj.“

„Hele, takže je to: Václav Pošetný a bydlel na Střelničný, Praha 8. Máš to?“

„Jo,“ čmárám adresu na staré noviny tak nečitelně, že zítra už určitě nebudu vědět, co tam vlastně je.

„Hele,“ napadne mě najednou, „piješ rum?“

„Piju,“ odpoví Pete překvapeně.

„Tak buď za půl hodiny v Bonzo baru, proberem to.“

„Nevím, kde to je,“ namítne nejistě.

„Najdi si to na netu, sokolíku,“ poradím mu dobrosrdečně a zavěším.

Zvláštní, k čemu občas člověka dožene touha nepít sám. Nepřišel za půl hodiny, ale za tři čtvrtě byl na baru jako na koni.

„Kde se couráš, štěně?“

Pete se odtáhne.

„Nemohl jsem to najít.“

Usrknu mojita. „Máš něco na srdci?“

Proplete prsty a zapraská klouby. „Nevím. Proč jsi pořád taková nabroušená?“

„Nejsem.“

„Hele, jsi ta nejprotivnější ženská, kterou znám.“

„Protože neznáš Gothel.“

Vzdá to. „Tak dobře. Vadí ti na mně něco?“

Usměju se. „Nic, jsi klient.“ Pak se mi ho zželí.

„Nelam si s tím hlavou. Hele, bylo na smrti toho prvního, toho Václava, něco zvláštního? Nebo se stalo něco zvláštního předtím?“

Vlkodlak se na mě zamyšleně dívá. „Podle toho, čemu říkáš něco zvláštního. Měl nějaký problémy, ale kdo je nemá.“

„Jaký?“

Podívá se na mě, jako bych spadla z višně.

„Neřekl nám to. Asi s prachama.“

Mávnu rukou na barmana. „Pajdo, Malteco pro pána. Velký.“

Pete nadzvedne obočí.

„Dej si panáka,“ zahučím, „a pak zalov v paměti. Tohle nestačí, chápeš? Podívej, ty jsi vlkodlak,“ zkuším to s ním po dobrém, „už to je divný, ne? Teda, není to obvyklý.“

„Není,“ připustí smutně.

„To, že se každý tejdén zabije jeden chlap z motorkářský party, taky není normální. Nesouvisí to nějak spolu?“

Krčí rameny a cucá rum jako šestnáctka.

„Kolik ti je?“ zeptám se najednou. Odhaduju, ale je to těžké. Někteří dlati stárnou jako lidé, někteří rychleji a někteří, jako Konrád...

„Sto sedm.“

„Takže kletba?“

Přisvědčí jen přivřením víček.

„A poznáš kletbu, když ji cítíš?“

Pete vypadá, jako bych ho natahovala na skřípec. Není divu. I sto let stará kletba pořád bolí.

„Takže jo, nebo ne?“

„Myslíš, že to byla kletba?“ Má strach.

Zvednu k němu oči, koneckonců je o hlavu vyšší než já, ale to je skoro každý. Odpověď si už přečte sám.

„Kurva, snaž se jít.“ Táhnou Peta po schodech dolů a nadávám. „Jak se můžeš takhle zmrskat, když jsi tady na bajku?“

„Kristo, co ta kletba?“

„Ser na kletbu, jak tě dostanem domů, to je problém.“

„Já pojedu,“ blekotá.

„Hovno.“

V průjezdu stojí mohutný harley. Povzdychnu si.

„Udržíš se na tandemu?“

„Já budu řídit.“

Aplikuju několik medicinálních facek.

„Ty se budeš držet. Dej mi klíčky.“

Vytlačím motorku na ulici a podám Petovi přilbu.

„Nasaď si to a dělej ledvinovej pás. Neodřu to, slibuju.“

„Co kletba?“ artikuluje ztuhlým jazykem.

„Ta na mě neplatí.“

Neplatila. Nakonec jsme doplachtili k jeho garáži celkem v pořádku, jen s několika drobnými problémy na semaforech ve chvíli, kdy se Pete nakláněl na opačnou stranu než já.

„Zaparkuju to sám.“

„Odřeš to.“

S nezřetelným vrčením se opře do řídítek... a odře to. Co jiného taky.

~ ~ ~

Probudila jsem se odpoledne s pocitem, že bych měla začít něco dělat. Něco dělat, to v mém podání znamená mít v ruce telefon, takže se po něm natáhnu, olíznu si rty a začnu. V břicho mi kručí.

„Timoteji,“ začnu tím relativně nejpříjemnějším.

Zívne mi do telefonu. „Zbláznila ses? Spím, je světlo.“

„Jé, promiň.“

Zívne znova. „Nojo, co potřebuješ?“

Timoteje je někdy těžké obelhat.

„Motorku.“

„Cože?“

„Tvou motorku. Potřebuju si ji půjčit.“

„Na co?“ Teď už jeho hlas zní mnohem bděleji.

„Mám kšeft s motorkářem. Potřebuju s ním chvíli jezdit a sám uznáš, že to na gileře nejde.“

Timotej mlčí. Nemusela jsem se ho, koneckonců, ptát vůbec, klíče od jeho garáže mám, ale přece jenom je to tisíciletý upír a mohl by se mnou vyrazit dveře, pokud by chtěl.

„No tak,“ povzbudím ho.

„Rozsekáš ho,“ prorokuje triumfu chmurnou budoucnost.

„Nerozsekám, před pár hodinama jsem jela na harleyi a taky v pohodě.“

„Kdo ti ho půjčil?“ zeptá se podezřívavě.

„Jeden vlkodlak, ten klient.“

„Vlkodlaci nikdy moc rozumu nepoberou,“ usadí mě Timotej.

„Takže mi toho triumpha půjčíš?“ zatlačím na něj.

„Vem si ho a běda, jestli mu usteleš.“

„Neměj péči, budu na něj jako na vlastního.“

„Toho se právě bojím.“ Najednou si všimnu, jak sklesle to zní.

„Sere tě to tam?“ zeptám se soucitně.

„Jo.“

„Tetuješ?“

„Jo,“ trochu ožije. „Udělal jsem opravdu pěkný záda a teď dělám jedný holce třísla.“

„Aspoň to.“

„Jo, aspoň.“

„Co Gothel?“ dotknu se ožehavého tématu.

„Co by. Kraluje.“

„Spíte spolu?“ nedá mi to.

„Jen pokud to situace vyžaduje. Nepotrpím si na generálky. Mimochodem, má s tebou velké plány, dokonce i syna by ti dala.“

„Jo, já vím. Čtrnáctý století.“

„Přesně.“ Teď se Timotej konečně začne smát. „Ona je blázen. Mimochodem, pročpak už Kay není zpátky a nedrží se matčiny sukně? To tam opravdu ještě pořád někdo zbejvá?“

Odmílím se. Vlastně sama nevím.

„Těžko říct. Kay myslí, že jo, nebo to aspoň předstírá. Vyhovuje mu to tu.“

„To jistě. Asi mu dáváš víc prostoru než Gothel.“

„Má tolik prostoru, kolik dokáže zvládnout. V Nikolasově baráku mi vyhovuje a navíc...“

„Ty z něj pořád piješ, co?“

„No...“

„Takže piješ. Dalo se to čekat. Gothel o tom ví?“

„Ví.“

„A nezhoršuje se to?“ V Timotejově hlase zní cizí, napjatý tón.

„Jako jestli nepiju víc a víc?“

„Ano.“

„Víš, Timoteji... mám žízeň, ale nelovila jsem kvůli tomu lidi a nebudu kvůli tomu lovit ani upíry,“ odpovím a zoufale se snažím věřit tomu, co říkám. „Ptáš se kvůli otci?“

„Ptám se kvůli tobě. Dříve nebo později to někomu začne vadit. Ne mně, dokonce nejspíš ani Gothel ne, ale někdo se najde. Kdyby vypukla hysterie, víš, jací našinci jsou.“

„To vím.“

Chápu, z čeho má Timo strach. Upřími hloupě lpějí na své nadřazenosti, na svém neživotě. Představa, že by z nich někdo pil jako ze smrtelníků, je pro většinu z nich ponižující a děsivá.

„Dám si pozor,“ slíbím Timovi.

„Dej. Kdyby se všechno zvirtlo, nakonec budu rád, že tam máš Kaye. Našinci se ho bojí.“

Našinci se ho bojí právem, to můžu potvrdit – po tom, co jsem ho viděla při práci. Jenom si pořád nejsem jistá, že by kvůli mně zabíjel.

„No, opatruj se,“ loučí se Timo.

„Budu.“

„Opatruj triumpha,“ přidá výhružně.

„Budu.“

„Jestli s tou motorkou něco uděláš...“

Zasměju se a zavěším. Mám snad Timotejovi říkat, že každý, kdo poslední dobou s Werewolfy jezdil, se rozmázl?

III.

„Václav Pošetný, bytem...“ diktuju Konrádovi, který znechuceně píše do diáře.

„Hele, platíme ti málo, nebo co?“ rýpnu ostrým nehem do popsané stránky.

„Já mám v Praze tři domy, když je koupím, budou mý,“ prozpěvuju a Bér vzhledne.

„Jo, dům od vás mám. Teď ještě vysvětlit, jak k němu chudej kriminalista přišel.“

„Něco vymyslíš, ostatně, zdědils ho, ne?“

„Zdědil, ale po cizí ženské. Tino, ty si všechno představuješ jako Hurvínek válku.“

Přisunu k němu půllitr. „Pij, budeš povolnější.“

Povzdychne si. „Na co ty údaje o bouračkách vlastně potřebuješ?“

„Najal mě jeden MC klub. Nezdá se jim, že mají moc smrt'áků.“

Konrád se zachechtá. „Tak ono se jim to nezdá? Nemají po městě jezdit sto třicet.“

„Na harleyi?“

„A jezdit ožralí.“

Nepolemizuju s ním. Koneckonců, je to policajt.

V hospodě, kde jsem se sešla s Konrádem, všichni jedli. Vzpomenu si na to a začnu si připadat diskriminovaná. Taky mám hlad. Líně se v duchu procházím svým jídelníčkem a konstatuju, že je daleko. Kay spí v Troji a Darek, můj novinářský dárce krve, se kdesi potlouká. Od té doby, co jsem mu do péče světila poblázněnou pubert'áčku, má, zdá se, trochu méně času. Vybavím si tepnu na jeho krku, chuť jeho krve a začnu v kabelce hledat telefon.

Vezme ho hned.

„Tino...“ Zní to, jako by měl opravdu radost. Ne, vlastně to zní, jako když se narkomanovi ozve dealer. No, taky dobře.

„Zdar, sokolíku. Kde teď jsi?“

„Doma, přijedeš?“

To si piš, pomyslím si. „Jasně, vezmu si tágo.“

„Tino...“

„Řekneš mi to potom. Jo, a najež se, ať mi u toho nezkolabuješ.“

Nejspíš se najedl, ale zkolaboval stejně. Chrstnu mu do tváře vodu a pak přitisknu dlaně na jeho spánky.

„Vstávej.“

Otevře oči. „To bylo tak...“

„Bylo to moc,“ shrnu to suše. „Promiň, poslední dobou piju hlavně z Kaye a jemu smrt už fakt nehrozí.“

Pokusí se posadit.

„Lež,“ zavelím, „lež, zamotá se ti hlava. Povědej mi něco.“

S námahou ke mně obrátí hlavu.

„Co bys chtěla slyšet?“

„Co Áňa?“

„Áňa?“ opakuje nepřítomně.

„Jo. Zachránila jsem jí život, tak chci vědět, jak s ním nakládá.“

„No, chodí do školy.“ Darkovi teď zřejmě připadá trochu zatěžko bavit se o dívčině prospěchu.

„Tino,“ zaprosí.

„Zbláznil ses? Ztratil jsi spoustu krve, nebudeš mít ani erekci.“

„Budu.“

Zkoumavě si ho prohlížím. Možná že bude, vlastně už ji má, jenže já jsem sytá a líná. A Kay... Jenže upří prostě nejsou lidi.

„Umřeš u toho,“ zapíchnu Darkovi ukazovák do hrudi.

„Rád.“

„Tak co, studoval jsi historii?“ Darek leží nahý na posteli a těžce dýchá.

„Trochu.“

„A zjistil jsi něco o židu Simeonovi?“

Vyšle ke mně mroucí pohled. „Možná jo, ale teď nějak nejsem schopnej ti to reprodukovat.“

„Bezva, řekneš mi to zítra. Přijď ke mně domů.“

„A Kay?“

Darek si s Kayem užil své a viděl ho tak, jak lidé obvykle vidí upíry jen před smrtí. Ušklíbnu se.

„Už u mě nebydlí.“

„Vy jste se...“

„Ne, ale sere mě žít ve tmě. Já noc miluju, ale nepotřebuju ji k životu.“

Darek se nadzvedne na lokti. „Přijdu a domácí úkoly budu mít hotové, slibuju.“

„To bych ti radila,“ usměju se na něj zubatým úsměvem.

Civí na mě blaženě, ale to nic neznamená. Nejspíš je to jen předstupeň bezvědomí.

~ ~ ~

Na něco jsem si vzpomněla, ale tentokrát Peta do hospody nezvu. Tahat opilce není můj koníček.

„Máš večer čas?“ ozvu se, když konečně zvedne telefon.

„Milost, Kristo. Mám pocit, že mi chybí hlava.“

„Možná to nebude jen pocit, každopádně... potřebuju s tebou něco probrat. Do Karlovky trefíš?“

„Mám zbytkáč jako kráva,“ zalká.

„Jeď tramvaj,“ poradím mu dobrosrdečně a zavěším.

Jsem milosrdná, dokonce jsem mu uvařila kafe, co tu mám pro návštěvy.

„Tak si to znova probereme, jo?“

„Když na tom trváš...“ Vypadá opravdu špatně.

„Hele, čím ses léčil?“

„Dal jsem si špeka,“ zaběduje, „a je mi ještě hůř.“

„Chm.“ Vzhledem k tomu, že doma nemám k jídlu nic jiného než pytlík A plusky, nesnažím se nic nabízet a tvrdě ho přinutím, aby mi věnoval pozornost.

„Poslední, kdo se rozmázl, jsi byl ty?“

„Jo.“ Tváří se ukřivděně.

„A ten před tebou už je pohřbenej?“

„Radek? Ještě ne. Byly tam nějaký tahanice s příbuznejma a...
Ve čtvrtek má pohřeb, proč?“

„Protože tam jdeme.“

„Jo?“ podívá se. „Teda, já tam jdu určitě, ale proč tam chceš ty?“

„Potřebuju s ním mluvit.“

„Cože?“

„Mluvit. To, že jsi měl ty divnej pocit, nic nedokazuje. Jsi vlkodlak a navíc prokletej. Víš, co to znamená?“

„Ne,“ zavrtí hlavou.

„To znamená, že jsi, pokud jde o okultní záležitosti, svědek na hovno.“

Pete si opaří jazyk kafem, s kašláním se vymrští a směřuje k záchodu. Dávivé zvuky mě nenechají na pochybách. Ti vlkodlaci, pomyslím si. Našincům se při čistě tekuté stravě zvrací líp.

~ ~ ~

„Smrt se ti líbí, dcerunko.“

Trhnu sebou. Zlé sny už dlouho nepřišly, ode dne, kdy Timotej odjel ze země, hlas mlčí. Až doteď.

„Libuješ si v ní, ráda s ní obcuješ, přiznej si to.“ Snažím se probudit spíš ze zvyku. Znovu tu je a já už nepochybuju, že je to můj otec, můj otec, o kterém ani tisíciletí upřími nemluví rádi.

„Ráda ne,“ odpovím mu. „Jen... jen je to někdy užitečné.“

„Stejně jako pít ze svých?“ Temná silueta se ke mně naklání. Uhnu, ale neustoupím. Jeho vemlouvavé pokoušení už ve mně nebudí pocit viny.

„Pít z našinců je komplikované a ne užitečné,“ odpovím suše. „Není to hlad, co mě k tomu vede, je to jen touha zpestřit si jídelníček.“

Zasyčí, na mou duši zasyčí. Dávno jsem se nesetkala s něčím tak staromódním.

„Jsi lehkovážná, Kristino. Čím víc hrdel našinců prokousneš, čím víc krve vypiješ, tím jsi mocnější.“

„Mocnější? Nechtěj mě rozesmát. I Božidara mě málem zabila, Kay by mě roztrhal na kusy...“

„Ale neudělá to, dítě.“

Trhnu hlavou. Poprvé s hlasem, který mě provází od mládí, opravdu mluvím.

„Neměl by s kým souložit,“ odhadnu reálný důvod Kayovy zdrženlivosti.

„Ale měl.“

„A připomínám mu jeho matku.“

„I to je možné,“ pojednou ucítím na krku dech, „ale není to ten pravý důvod. Pravý důvod je, že mu to poskytuje rozkoš, takovou, před kterou neumí utéct.“

Pokusím se zvednout ruku, zuby se dotýkají mého zátylku, takhle mi překousne páteř – stejně jako já Roze, napadne mě. Nemůžu se ani hnout a zuby se blíží.

Probudí mě šramot, doširoka otevřu oči a s povděkem si uvědomím, že už je den.

„Vzbudila jsem vás, Tino?“

Oksana, která mi tu uklízí už pěkných pár pátků, nakoukne do místnosti.

„Myslela jsem, že telefonujete. Slyšela jsem vás mluvit.“

Usměju se na ni. Jsem jí vděčná za probuzení a dokonce i její ukrajinský přízvuk mi připadá jako poetické poselství.

„Vzbudila, ale to je jedno. Stejně už musím vstát.“ Nemusím, samozřejmě, ale co je jí do toho. Chci ven, chci utéct od upírských šepotů mezi lidmi, kteří se valí ulicí a řeší opravu bot nebo poslední drby z Vyvolených. Denní světlo je jako vysvobození.

Mám docela ráda tohle století, uvědomím si, když lezu k obchodu v Pařížské. Mám docela ráda svou práci, která mi umožňuje, abych vyhodila dvacet tisíc za kabelky, které si vezmu dvakrát a pak na ně zapomenu. Na Staromáku si jakási skupina historického šermu hraje na středověk. Útrpně je pozoruju. Možná by si mohli o těch časech promluvit s Kayem. Ale spíš ne, nemám pocit, že byl kdy příliš laskavý k dělnému lidu.

Zatímco se přehrabuju v hromadě černých triček (jiná nenosím, ale z nějakého důvodu pořád kupuju další a další identická), uvažuji o vlkodlacích, motorkářích a podobné havěti. Z náhlého popudu přidám k nákupu ještě mikinu s oldschool potiskem. Připadá mi to vhodné, lépe řečeno, odpovídá to mé představě roštěnky chlapa, co jezdí na harleyi. Není to možná vhodné oblečení na pohřeb, ale našinec to holt prostě cítí jinak.

Když konečně doklopýtám k bytu, jako obvykle po nákupu rozrušená, že jsem koupila věci, které nikdy nevyndám ze skříně, Darek už čeká před dveřmi. Je bílý ztrátou krve a připadá mi, že za tu dobu, co ho znám, dost zhubl. Bezděčně si vzpomenu na upírské romány a zašklebím se.

„Jez trochu, chlape.“

Kajícně se usměje.

„Budu se snažit.“

Odemknu a pustím ho dál. Motá se po předsíni a svědomitě svírá odřenou koženou aktovku.

„V klidu,“ povzbudím ho, „nejdeš maturovat.“

„Ne?“

Na stolek v obýváku vyloží notebook, hromádku potištěných papírů a krabici džusu.

„Ty tu nic nemáš,“ vysvětluje přítomnost oranžové tekutiny.

„Mám,“ ohradím se, „zbytek áplusky.“

Obdaří mě nevinným pohledem.

„Nevnuču ti ji.“

„Jasně,“ štrachá kolem zásuvky. „Hele, něco jsem našel o tom židovi, ale jsou to spíš legendy než co jiného.“

„Tak je vybal,“ pobídnu ho a stočím se do křesla. Darek si odkašle a pak spustí prezentaci. Usmívám se.

„Možná ti to bude připadat jako blbost,“ jistí se předem.

„Víš, Darku, už jsem tu hodně dlouho a viděla jsem spoustu divnejch věcí. Neomlouvej se a povídej.“

Znovu si odkašle a pak opatrně vybalí svou prskavku. „Hele, je možný, že by se ten člověk v Praze vyskytoval periodicky už tak tisíc let, možná víc?“

„Jo.“ Nějak mě to nepřekvapilo.

„Jo? Tino, mluvíme tu o chlapovi starém přes tisíc let a ty řekneš jenom ‚jo‘?“

„Je to vrstevník mého otce,“ vysvětlím Darkovi nevzrušeně a pak se jen dívám, jak po sobě bryndá džus. Jo, chlapče, budeš se muset ještě hodně učit.

Džus je vypitý, Darek ukonejšěn a já se konečně dozvím, co zjistil. S nakrčeným obočím procházím hromádku kopií. Při pogromech, morových epidemiích, povodních a požárech, všude tam, kde si zubatá nabírala plnými hrstmi, se motal jakýsi Simeon. Ten, kdo vynesl dítě z hořícího domu, ten, koho prý ušlapal rabující dav, když bránil ghetto, ten, kdo zmizel za povodně pod hladinou. Simeon. Nepřekvapuje mě to. Vybavím si drobného starce, ztraceného mezi bezdomovci, vzpomenu si na Simeona, stejně tichého a laskavého jako vždycky, na pozadí horoměřického masakru. Každý máme své poslání a cestu, povzdychnu si.

„Chceš se s tím Simeonem seznámit?“ nabídnu velkodušně a Darek polkne.

„Já?“

„Tenhle nepije krev,“ uklidním ho. „Bozi vědí, co vlastně pije.“

~ ~ ~

Je jedenáct, když se se zívnutím proberu k životu. Pohřeb, uvědomím si, co mě čeká, a odplazím se do sprchy. Toho triumpha jsem si taky mohla vyzvednout už včera.

Navlečená v džínách a kožené bundě vyskočím z taxíku a chvíli hledám ve svazku podivných klíčů ten pravý. Zatracenej Timotej, zavírá svůj barák jako pevnost. Když se konečně probiju přes zabezpečovací systémy do trezoru pro klíčky a potom do garáže, zanádvám podruhé. Paranoidní Timotej nechal v motorce benzínu odhadem tak na dojetí k vratům. Šplouchám rozličnými kanystry, zamažu si ruce, džíny i bundu a pak, po dvaceti minutách a salvách slov moderních i archaických, každopádně však nepublikovatelných,